

1873

2. April 1894: Eneſte Beh. af Forſlag til Beſlutning af Rigsdagen.

1874

6te Kreds, der talte ſidſt. Han ſyntes ikke om mine Udtalelſer i Gaar, han ſyntes ikke om de Udtryk, jeg brugte om denne Rigsdagsbeſlutning. Jeg ſtaar fuldt ud ved diſſe Udtalelſer. — Det ærede Medlem ſpørger om nogle bedre Garantier. Jeg ſkal nævne det ærede Medlem nogle bedre Garantier. Han har rimeligviſt læſt dem, men han har glemt dem igen, eller ſkulde han have glemt at læſe en Pjece, der blev udgivet af den ærede Folketingsmand fra Storeheddinge, en tidligere Miniſter (S. Scavenius), der taler om nogle Betingelſer, han vilde være villig til fra ſit Standpunkt at give Oppoſitionen, naar den vilde gaa med til et Forlig, ſom han ønskede det. Jeg vil ſige, at de Betingelſer vare langt bedre end det, ſom de Herrer moderate have ſaaet denne Gang. Han har taget det Punkt, hvor det kneb: Forandringen i Rigsretten. Se om de Herrer have ſaaet det! Nei, det have de nok ikke. Naar man overhovedet vil Forlig, kunde det have Betydning at ſige: Kunne vi ikke ſaa lirket lidt ved Rigsretten? Der er det, det kniber. Alt det andet har aldeles intet at ſige. Mens de nede i det andet Ting ſidde og tale om, at nu er det ſaa dejligt alt ſammen, nu ere de bundne og baſtede — ſaa ſiger den højtærede Krigsminiſter: Nei, jeg er det ſaamænd ikke, for jeg vil ikke love, at jeg kan klare mig med de Bevillinger, jeg har ſaaet til Middelegrunderfortet, og ſlaa de ikke til, ſaa maa De ogſaa vente, at jeg tager noget mere. Der kunne de ſe, at det ikke har den allermindſte Betydning. — Jeg kan ikke være med til dette Forſlag, der er ſaa betydningsløſt, og jeg betragter det ſom ueheldigt for Rigsdagen at vedtage noget, ſom jeg lige frem kalder for Hofuſtopuſ.

Formanden: Det ærede 4de Medlem for 7de Kreds (Madſen-Mygdal) har Ordet for en kort Bemærkning.

Madſen-Mygdal: Da Tiden er ſaa langt fremrykket, og jeg ved, at vi ſhulle have et Møde endnu i Dag, inder vi ſlutte, ſhulle mine Udtalelſer denne Gang blive meget korte. — Jeg har forlængt Ordet for at imødegaa nogle enkelte af de Bemærkninger, ſom det ærede Medlem for 6te Kreds (S. Pedersen) fremkom med. Hans Udtalel-

ſer om Indholdet af, hvad jeg har ſagt, om at det var en Sum af Meningsløſheder og Overdrivelſer, at det var ſmaatſkaaret osv., ſkal jeg fuldstændig lade ligge. Jeg plejer ikke at bruge den Slags Udtryk, naar jeg har Ordet, over for noget Medlem her i Salen, og jeg henſtiller til det høje Ting at være Demmer i ſaa Henſeende, om han har Ret i den Slags Udtalelſer eller ikke. Det lader jeg fuldstændig ligge. — Derimod er der et Par enkelte Bemærkninger, jeg finder det nødvendigt at beſvare. Han ſagde, at han havde opfattet mig ſaaledes, ſom om jeg havde meget imod Punkt 2 her i dette Forſlag, meget imod, at Landſtinget nu endelig vilde ſøje mig, ſærlig med Henſyn til min Anke over, at man blev ved at gemme de proviſoriske Love her i Tinget Nar efter Nar og undlod at lade dem komme over til det andet Ting. At jeg ſaa var miſforntøjet med dette Punkt fandt han urime- ligt. Ja, hvis jeg havde udtalt mig ſaaledes, var det ganſke viſt ikke ſærlig heldigt for mig, men jeg udtalte mig ikke med et eneſte Ord i den Retning. Jeg ſagde, at de Beſtemmelſer, ſom indeholdes her i § 2, vare meget vage og ubestemte, og at vi havde langt stærkere, langt mere betryggende Beſtemmelſer fra Fortiden. Jeg ſkal henviſe til mine tidligere Udtalelſer og ikke ſgentage dem her.

Det ærede Medlem vilde gerne følge mig, derſom jeg kunde anvife ham en Vej, der gav bedre Sikkerhed for, at der ikke kunde komme en ſaadan Konfliktſtilstand paany. Jeg er i Stand til at anvife det ærede Medlem en ſaadan Vej. Den Vej, jeg har fulgt i mit politiffe Liv, har jeg intet Øjeblik tvivlet om var netop den rette Vej til Sikkerhed i ſaa Henſeende. Det ærede Medlem har en Gang fulgt mig et Stykke paa denne Vej, men det ærede Medlem, og hans Meningsfæller i lige Maade, forlod mig, og ſaa kan det ærede Medlem ikke forlange, at jeg og mine Meningsfæller ſom Windretal ſhulle kunne gennemføre, hvad vi abſolut havde kunnet gennemføre, hvis det ærede Medlem og hans Meningsfæller vare blevie ved at følge os paa Vejen. Jeg ved ikke rettere, end at der er forunderlig meget i dette, at vide med ſig ſelv: det, jeg vil, er den ſoleklare Ret, og jeg ved ikke rettere, end at trofaſt Udholden-